

‘Waar het met de wereld naartoe gaat, daar gaan wij naartoe’ – Hof Van Eede

zo 29/07/2012 - 16:06

**** Met ‘Waar het met de wereld naartoe gaat, daar gaan wij naartoe’ brengen Ans en Louise Van den Eede een lofzang op de taal. Literaire en filosofische bespiegelingen vliegen ons om de oren in een hilarische en onophoudelijke dialoog.

[recensie theater TAZ#2012 podium hof van eede waar het met de wereld naartoe gaat daar gaan wij naartoe ans van den eede](#) [louise van den eede](#) [recensie eline van de voorde](#)

Meer over

- [TAZ#2012](#)

Op de vrolijke tonen van ‘The girl from Ipanema’ wordt de toeschouwer binnen gelaten in een Oostendse serre. Greg Timmermans en Ans Van den Eede wachten ons op in een geïmproviseerd salon te midden van de planten. We lijken te zijn beland in een kitscherig literair salon, intellectualisme dat gedoemd is te falen. De acteurs willen een uiteenzetting brengen over het “boek der boeken”: ‘Jacques de fatalist en zijn meester’ van Denis Diderot. Dit blijkt moeilijker dan voorzien. Woorden schieten te kort en bovendien moeten de acteurs ook nog dringend ergens naartoe. Want zoals voor alles, is ook voor deze uiteenzetting geen tijd.

De liefde voor het onvoorspelbare

De zussen Van den Eede brengen met ‘Waar het met de wereld naartoe gaat, daar gaan wij naartoe’ hun eerste voorstelling als het gezelschap Hof Van Eede. Louise en Ans Van den Eede creëerden samen de voorstelling uit liefde voor Diderots boek en presenteren die nu op het festival Theater aan Zee onder het luik Jong Werk. De liefde voor taal, filosofie en spelerei nemen in deze voorstelling de bovenhand en zoals in Diderots boek wordt de toeschouwer voortdurend op het verkeerde been gezet.

© Tom Callemin

Het verhaal van Jacques en zijn meester lijkt allesbehalve eenduidig. Ze willen het vertellen, maar kunnen het niet. Er is eigenlijk geen echt verhaal en naar een plot moeten we al helemaal niet op zoek. Of zoals Ans Van den Eede het mooi verwoordt: “Er zijn veel rode draden, maar welke draad kies je om een begin en eind aan te knopen? Wat is de roodste draad?” ‘Jacques de fatalist en zijn meester’ leidt nergens naartoe, maar juist daarom leidt het overal naartoe. Want zo is het leven. “Toch?”. Wat we te weten komen, is dat Jacques en zijn meester onderweg zijn zonder doel en tal van incidenten en personages tegenkomen.

Jacques wil zijn liefdesverhaal vertellen, maar slaagt er niet in. Alles wat wordt verteld over het boek, wordt weerspiegeld in het stuk. Er is geen verhaal, het leidt nergens naartoe en bestaat uit een opeenstapeling van dwalingen en uitweidingen. En toch verveelt het niet. De voorstelling is doorspekt met humor en ironie en hoewel vele filosofische bespiegelingen vluchtig zijn, zijn er ook enkele die blijven hangen.

Een ongebreidelde woordenvloed

De voorstelling is een aaneenschakeling van dialogen waarin de toeschouwer verstrikt raakt. Geen enkel verhaal raakt verteld, geen enkele gedachte afgemaakt. Maar de dialoogvorm spreekt het publiek aan. De onderbrekingen, het doelloos praten en de overdaad aan woorden zijn maar al te herkenbaar. Het spel tussen de twee acteurs is bij momenten hilarisch en het is dan ook wachten tot de verborgen kantjes van hun relatie hun gezicht laten zien. Ze weiden uit, dwalen af, verdwalen in hun eigen dialogen. Maar vergis u niet, we kijken naar een perfect stukje theater en ze weten verdomd goed waar het heen gaat.

De toeschouwer laat zich dan ook graag misleiden door de wirwar aan gedachten en de nukkige opmerkingen van de tegenspelers, die stilaan meer en meer de focus op elkaar beginnen leggen en verder verwijderd raken van het boek. Wie zijn deze twee personen? Wat komen ze vertellen? En bovenal wat is hun relatie? De acteurs uiten hun ergernissen over elkaar, maar tonen ook ontroering bij een mooi citaat. Er hangt spanning in de lucht, iets dat ongezegd blijft, een sluimerende liefde? De toeschouwer komt het niet te weten, want de spelers moeten zoals gezegd dringend ergens naartoe.

Het is moeilijk om bij deze voorstelling niet meteen de link te leggen naar het werk van De Koe, het gezelschap van Peter Van den Eede, vader van de twee zussen. De directe relatie met het publiek, de manier van acteren en het spel met taal en filosofie zijn herkenbaar. Hoe Ans Van den Eede het publiek bespeelt, haar tegenspeler onderbreekt en wijst op nuances, details en futiliteiten, doet meteen denken aan hoe vader Van den Eede op het podium staat. Hoewel de invloed herkenbaar is, slagen ze er toch in niet zomaar een kopie van het werk van De Koe te zijn. 'Waar het met de wereld naartoe gaat, daar gaan wij naartoe' is een lofzang op de taal, maar ook een ode aan het leven en zijn onvoorspelbaarheid en vluchtigheid. Geen arrogant intellectualisme, maar een samenraapsel van bespiegelingen met een grote portie zelfrelativering. Wat vertrekt vanuit een boek, eindigt bij een persoonlijke relatie. Van de fictie naar de realiteit en terug.

Eline Van de Voorde

[\[‘Waar het met de wereld naartoe gaat, daar gaan wij naartoe’ – Hof Van Eede: dagelijks te zien tot en met 3 augustus op \[Theater aan Zee\]\(#\)\]](#)